

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:25	20:28	20:58
19:10	20:26	21:01
19:20	20:29	21:01
בני ברק		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

איך בונים את בית המקדש

בית המקדש השלישי לא נבנה באבנים או עצים אלא בתפילות ודמעות

כל המתאבל

בעת הזו, כשנתיישב על הארץ, מעבר לכאבנו האישי על הגלות הארוכה, מעבר לצרות האופפות אותנו כחלק ממנה, מעבר לנסיגות והאתגרים שכולנו מתמודדים עימם עקב הגלות הקשה, הבה ניחד מחשבה לכאוב את כאבו של אבא, לחוש את געגועיו.

אמנם, לא נוכל לכחד, שתחושות אלו לא גאות בנו בנקל. בנוהג שבעולם, כל אחד ואחד מאיתנו עסוק בענייניו, וגם בתשעה באב – כמה עצוב וכואב – אנו מתקשים לחוות את החסר, לחוש את הכאב ולהיות אבלים באמת. הרגשות כבר קהו, הלבבות נאטמו, צער השכינה והכאב על הגלות – אלו מושגים שנראים רחוקים מאיתנו...

חז"ל הבטיחנונו 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה'. ושואלים המפרשים: וכי הדורות הקודמים לא התאבלו ירושלים כראוי – עד שלא היו ראויים לבניינה? היתכן שהדור שלנו דווקא, השקוע עד צוואר בעסקיו וענייניו, הוא הוא הדור שיתאבל כראוי על ירושלים ויראה בבניינה? איך יתכן שדווקא אנו נזכה, וכי האבלות שלנו היא האבלות הנדרשת?!

אחים יקרים! הבה לא ניתן לצער ולכאב להכריע אותנו, חלילה לתת לרגש הגלות לשבור אותנו. 'המתאבל על ירושלים' מתוך אמונה וציפייה לראות בישועת ה', 'זוכה ורואה בבניינה' בתוך אבלי, כי הוא חווה קצת מהטוב הצפון לו לכשתבוא הגאולה, הוא מרגיש בחיק הבורא יתברך תוך כדי האבל. הכאב שלו הופך לגעגוע, הצער הופך לציפייה, והאבל – לרגעי הוד של קרבת אלוקים עילאית, של שותפות עם געגועיו של אבא בשמים!

בעל ה'תפארת שלמה' זי"ע מגלה, כי על ה' נאמר 'ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו' – ביום השבת קודש ה' יתברך מתעלה מרגשות הצער לשמחה עם בניו אהוביו, וזהו הזמן להושיט יד ולהתעלות יחד עמו לשהות בצל השכינה בשבת קודש! (הרב אשר קובלסקי)

"בתוכם"? בתוכם מיבעי ליה! אומרים חז"ל הקדושים, אני מבקש ממכם, עשו לי מקדש ואני אשרה שכינתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, עשו לי מקדש בתוכם, תקדשו עצמכם בתורה ומצוות, ואני אשרה בתוכם! זאת אומרת שכל יהודי שלומד תורה הוא בית מקדש מהלך, השכינה שורה בתוכו! השכינה שורה עליו!

אם כן, רבותי, עלינו לבכות לא על בית מקדש אחד, צריכים לבכות על אלפי רבבות בתי מקדש! בעצמינו הפכנו למאכלת אש, שרופים הננו בתאוות יצרים, ליבותינו שרופים בלהבות היצר הרע, בקלקולים נוראים ואיומים, מה יהיה עימנו? בית המקדש שרוף ואנו עצמינו הולכים ונשרפים מיום ליום, אם לא נתחבר מיידית לתורה הקדושה, בשיעורי תורה מה יהיה עמנו. איך נשבור יצרים איך נשתנה בלי שיעורי תורה?! רבותי! אויה! נפלה עטרת ראשנו, למה? אוי לנו כי חטאנו, הכל בגלל העבירות, בגלל חילולי השבת, בגלל חוסר הצניעות. כמה צריך לשבת ולבכות על צער השכינה, על צערו של בורא עולם, של כלל ישראל. כי נפלה עטרת ראשנו, אוי לנו כי חטאנו!

כל אחד מישראל, כל אחד מאיתנו, במקום להיות בית מקדש להשראת שכינה, הלב שלנו שהוא כמו קודש הקדשים חיללנו אותו, שרפנו את קודש הקדשים, הלב חומד והעינים ראות, איש אחר בצעו ותאוותו.

המהרש"א הקדוש כותב במסכת בכורות, שלושה שבועות של בין המצרים, עשרים ואחת יום, כנגד שלושת השבועות מר"ה ועד הושענה רבה, עשרים ואחת יום. אומר המהרש"א הקדוש, כתוב בספרים הקדושים, מי שמתקן עצמו באלו שלושת השבועות, בוכה על החרבן ועל גלות השכינה כואב לו צער השכינה, ודאי יצא זכאי בימים הנוראים.

הבה נכריז לעצמינו ולעולם כולו! רוצים אנו ללכת בדרך רש"י הקדוש, בדרך של אליהו הנביא והאבות הקדושים, לא בדרך הרחוב האיום והנורא. הלב שותת וכאוב איזה מצב של אחינו ואחיותנו הזרוקים פה ושם, טרפות, הפלות, רצח, הים המעורב, כמה צרות מביא לעם ישראל.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

המהר"ל מפראג, היה חי לפני למעלה מארבע מאות שנה, שמעו היטב דבריו הקדושים, על עקבתא דמשיחא: כאילו היה חי בדורנו אנו. אומר המהר"ל כל דבר עיקרי ומהותי, נובע מדבר חיצוני, - כל עיקר בא מטפל – ממילא ברור, שהטפל מצוי לפני העיקר, כי העיקר נובע מן הטפל, דוגמת הפרי, שהרצוי הוא תוך הפרי, בשרו ועיסיו, ואעפ"כ הקליפה קודמת, בראשית הפרי רק הקליפה, ולאט לאט הולך וגדל עד שנזרקת הקליפה שנעשית דקה ודקה ומפנה מקום לפרי. מה תפקיד הקליפה? לשמור על הכלי, והקליפה קיימת עד שהגיעה הפרי למטרתו שומרת ומגנה עליו.

כל זה משל לעתיד, מלכות מלך המשיח תתחדש מלכות חדשה, והיא תבוא מתוך מלכות ישראל, מלכות קדושה פנימית תבוא מתוך מלכות בלתי קדושה! שבהכרח יקדם למלכות הרוח. והבן דבר זה כי עמוק הוא מאד. הנה כמה הדברים ניכרים היום לעין! בקום המדינה היה הרוב במדינה חילונית, היו מספר ישיבות בודדות. אמר ראש החילונים, לא אומר את שמו כאן, עוד חמש עשרה שנה ואין כאן יהודי דתי אחד.

כמו הפרי, כמו כל קליפה הולך וגדל הולך וגדל, לא היה דור של תורה ומעשים טובים כמו הדור הזה, והקליפה, זה העולם החילוני, הם נלחמים בנו ואינם יודעים כי סופו להזרק והפרי ישאר.

דבר דומה לזה, אמר רבי אלימלך מליזענסק. מלאך אלוקים היה, לפני כמאתים וחמישים שנה. ואמר לתלמידיו ואמר לכם מה יהיה לעתיד לבוא עקבתא דמשיחא, מנפים קמת, הפסולת נשארת למעלה והקמת יורד למטה, צוחקת הפסולת על הקמת, שנפל למטה, קיבל מכה. ומה בסוף? לוקחת עקרת הבית את הנפה, מנערת את הפסולת לאשפה וזהו. אמר להם רבי אלימלך, ערב ביאת הגואל ישלטו אנשי רשע, והם ילעגו לאנשי תורה אתם למטה, ואינם יודעים "כי קרוב יום אידם וחש עתידות למו", הם העתידים להזרק בזמן גוג ומגוג. צריכים להזהר שלא להיות מן הפסולת, לחזור לתורה הטהורה, הנקיה, נעזור לשכינה הקדושה להשתתף בצערה, להיות מן הפרי ולא מן הקליפה, מהסולת ולא מהפסולת. כפי שחזו רבותינו לפני מאות שנים.

הקב"ה אומר ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אומרים חז"ל הקדושים (בסדר עולם), ושכנתי בתוכם, למה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילת בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

גלגל מסתובב בעולם

אמרה לנהג שהחל לנסוע: "אדוני, תסלח לי, אבל גיליתי שאין לי כסף לשלם, האם אוכל לשלם פעם אחרת?" הנהג החל לצעוק: "אם אין לך כסף למה עליי? או שתשלמי או שתרדי, אין לי ביטוח עליך".

איני יודעת מה קרה לי, אבל השתכנעתי מהדברים של הנהג. מבט אחד עליה נתן לי תמונה של אישה עשירה וקמצנית שמנסה לחסוך שקלים אחדים ורציתי שתלמד פעם אחת לקח. והיא במזל שכזה פנתה אלי ושאלה:

"אולי את מוכנה להלוות לי?"

"לא! אני לא אלווה לך, את תלמדי לא ליפול על אנשים, יש לך מספיק כסף", השבתי בעלי הסתכל עלי ולא הבין מה קרה לי, אבל

נתתי בו מבט מצמית, שהוא פשוט לא העז לדבר. הנהג פתח את הדלת והיא ירדה.

לאחר שנסגרו הדלתות הבנתי מה עשיתי אבל כבר היה מאוחר. היו לי ייסורי מצפון על מעשה זה, וכשהבן שלי חלה- מיד חשבתי על כך אבל הדחקתי. כעת הקב"ה מראה לי איזו אישה שפלה הייתי, למי התאכזרתי, למי שתרמה מכספה והצילה את בני היקה אני מבקשת ממך סליחה ואבין אם לא תסלחי לי, אעשה הכל לכפר על חטאי הנורא כלפיך".

באצילות נפש השיבה שרה: "אין בליבי דבר עליך, אני חושבת שבזכות מה שקרה איתך הגלגל שוב התהפך לטובה ומהמצב הנמוך בו הייתי, חזרתי למצב עוד יותר טוב". ושוב פנתה אלי ואמרה לי: "את הייתי לי כתף ולא אשכח זאת לעולם" אמרה לי שרה, "באותו לילה כשנאלצתי לרדת מהאוטובוס משום שלא נותרה לי אפילו פרוטה, היה זה המקום הנמוך ביותר שהגעתי אליו, או אז הרגשתי על בשרי מה כוונת הפסוק "מאשפות ירים אביון". פניתי לבורא העולם בבכי ומעומק ליבי שישלח לנו פרנסה והצלחה בעסקים, ומיני אז השתפר מזלנו וראינו ברכה בפרנסה, אפילו יותר ממה שהיה לנו בעבר".

וליד חדר הרופאים פגשתי את שרה. סיפרתי לה את הסיפור והצעתי שתלך לעודד אותם. היא החלה לפסוע לכיוונם ולפתע קפצה כנשוכת נחש ופשוט נמלטה מהמקום. היא ניגשה אלי ואמרה: "תקשיבי, איני יכולה שהיא תראה אותי, בסדר?" התבוננתי בה באופן מוזר אבל השבתי "בסדר, אין בעיה". "כמה עולה המכשיר הזה?" שאלה, השבתי לה כי עלותו כרוכה בעשרות אלפי שקלים. "תני לי לברר משהו", אמרה ויצאה. לאחר מספר דקות היא חזרה ואמרה "אנחנו נתרום את המכשיר, תגידי להם שהם נשארים בביה"ח, אבל בתנאי אחד- אף לא מילה על התורמת, אני מבקשת להעביר אותי בזמן שהותו של הילד למחלקה אחרת, אסור שהם יראו אותי".

הלכתי בשמחה לחדרו של הילד והודעתי לאמו כי נמצאו תורמים למכשיר והם יוכלו להישאר במחלקה. היא חיבקה ונישקה אותי, כאילו אני זו שתרמתי את המכשיר, ומסרתי לה את שמה של התורמת החפצה להישאר אלמונית.

הימים חלפו, שרה התנדבה במחלקה אחרת ומידי פעם הייתי מספרת לה איך מתקדם הטיפול בילד, כשאני כולי סקרנית לגלות את הסוד האמיתי. באחד הימים נפתרה התעלומה. הלכתי במסדרון ולפתע ראיתי את שרה הולכת לפני. קראתי לה "שרה, שרה", היא הסתובבה, נעצרה, ואני אמרתי לה "הילד עומד להשתחרר, הכל בזכותך". ולפתע קלטתי, אמו של הילד נמצאת חצי מטר מאיתנו. היא הסתובבה לשמע שמו של בנה והביטה בי ובשרה, עיני שתייהן ננעצו זו בזו, שתייהן נראו המומות ומזועזעות. "זו את התורמת? אני מתעלפת!". שרה נותרה על מקומה ואילו אמו של הילד פרצה בבכי. כשנרגעה קמעה אמרה: "אני מתביישת, לא מגיע לי, לא ממך".

הובלתי את שתייהן לחדר האחיות הקרוב ואמרתי: "אולי תגידי לי מה קורה כאן?" אמו של הילד החלה לספר: "לפני מספר שנים נסעתי באוטובוס עם בעלי והילדים, ואז שרה עלתה והחלה לחטט בתיקה ובארנקי, ואח"כ

אני עובדת כאחות במחלקת ילדים באחד מבתי החולים בארץ. לצד בתי החולים, פועלים ארגוני חסד ולהם מתנדבים המסייעים לצוות המקצועי. אחת המתנדבות שרה שמה (שם בדוי), אישה כבת ארבעים רעייתו של איש עתיר נכסים, שהחליטה להקדיש מזמנה ולהתנדב. למרות מעמדה הרם, תמיד היתה נוחה לבריות והתנדבה בשקט ובצניעות. מפעם לפעם תרמה בעילום שם מכשיר למחלקה או ריהוט בעשרות אלפי שקלים.

ואז באו ימים אחרים. לא שמענו משרה דבר, אבל הגיעו ידיעות מהתקשורת שבעלה התרסק כלכלית והם הגיעו לעוני ומחסור של ממש. שרה המשיכה לבוא ולהתנדב, לא הבחנו באף טיפת מרירות עליה, היא חיכה ועודדה ונתנה מעצמה כמו תמיד. ערב אחד יצאה מביה"ח לאחר משמרת ארוכה, נפרדנו לשלום והיא הלכה. כעבור רבע שעה חזרה המומה, שאלתי אותה: "מה קרה?" והיא נראתה עומדת לפרוץ בבכי. הכנסתי אותה לחדר האחיות והיא פרצה בבכי נורא. חיבקתי אותה ופשוט בכיתי איתה מבלי לדעת על מה. לאחר כעשר דקות של בכי, הבאתי לה כוס מים והיא מעט נרגעה. "אם את מרגישה צורך תוכלי לשתף אותי", אמרתי.

"לא נעים לי, אבל אני יכולה ללוות ממך כמה שקלים לאוטובוס?" שאלה ופרצה שוב בבכי תמרורים. כמובן שהסכמתי לתת לה. כשהגיעה בפעם הבאה להתנדבות, החזירה לי את הכסף למרות התנגדותי. מאז עברו שנים אחדות, ממקורות שונים נודע לנו שבעלה התאושש, והיא חזרה לתרומות עלומות השם של מכשירים וריהוט ואפילו תרומות אישיות למשפחות נזקקות מבין החולים.

יום אחד הגיע למחלקה ילד במצב קשה מאוד. התברר לצוות כי הוא זקוק למכשיר יקר מאוד שאינו נמצא בביה"ח ולכן הוחלט להעבירו לבי"ח אחר. המשמעות היתה טורח גדול למשפחתו והדבר גרם להם צער וחוסר אונים. "איך נסתדר? יש לנו מספר ילדים בבית וגם כך אנו נקרעים, ללכת לעיר אחרת זה ימוטט את כולנו, הן מבחינה תקציבית והן מבחינה אישית", מיררה אמו בבכי. לא ידענו מה לענות לה, אך ידענו שחי הילד קודמים לכל. יצאתי מהחדר

"הובלתי את שתייהן לחדר האחיות הקרוב ואמרתי: 'אולי תגידי לי מה קורה כאן?...'"

הלכות תשעה באב

א. בתשעה באב ארעו חמישה דברים: 1. נחרב בית המקדש הראשון. 2. נחרב בית המקדש השני. 3. נגזר על עם ישראל שיצאו ממצרים מגיל 20 שנה ועד 60 שנה שלא להיכנס לארץ ישראל. 4. העיר ביתר שהיתה עיר גדולה בארץ ישראל נפלה בידי הרומאים ונהרגו שם אלפי רבבות מעם ישראל. 5. טורנוסרופוס הרשע חרש את ההיכל וסביבו.

ב. וביום זה חז"ל קבעו חמישה עינוים: 1. אסור לאכול ולשתות. 2. אסור תשמיש המיטה. 3. אסור רחיצה. 4. אסור לסוך את הגוף בשמן או במשחה. 5. אסור לנעול נעליים של עור.

ג. כל האיסורים הללו נוהגים מתחילת הצום ועד סופו (מליל ט' באב משקיעת החמה ועד צאת הכוכבים של ט' באב) ואיסורים אלו נוהגים בין באנשים בין בנשים.

ד. אסור לרחוץ גופו בין במים חמים בין במים צוננים אפילו מקצת גופו (כגון ידיו או רגליו), ואפילו להושיט את אצבעו במים, אולם כל האיסור זהו דווקא ברחיצה של תענוג אבל אם ידיו מלוכלכות בבוץ וכדומה מותר לו לרוחצם כיוון שאינה רחיצה של תענוג.

ה. בבוקר שקם מהשינה יטול ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו ויטול שלוש פעמים לסירוגין ויברך על נטילת ידים, וכן אם יצא מבית הכסא ועשה צרכיו יטול ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו. אולם לא ירחץ פניו, אלא לאחר שניגב ידיו במגבת ועדיין ידיו לחות קצת יכול להעבירם על פניו, וכן מי שיש ליפלוף בעיניו ודרכו לרוחצו במים יכול לרחוץ ולהעבירו מעל עיניו כי אין רחיצה זו לשם תענוג.

ו. אישה שרוצה לבשל אוכל למוצאי הצום מותר לה לרחוץ את המאכלים במים (והמנהג להכין צרכי הסעודה למוצאי הצום רק אחרי חצות היום).

ז. אסור לנעול מנעלי עור אפילו שגורב גרבים על הרגל וכן אסור אפילו אם הנעלים מחופות עור, אבל נעליים מגומי או בד ושאר מינים מותר וכן מנעל שיש בראשו רצועת עור מותר ללבושו משום שהרצועה נועדה כדי שהנעל תאחז ברגל ולא נועדה להגן על הרגל.

ח. אסור לסוך בשמן או משחה אפילו מקצת גופו אבל מי שיש לו חתכים מותר כי זו אינה סיכה של תענוג אלא לרפואה.

ט. אסור ללמוד תורה בתשעה באב משום שהתורה משמחת לב האדם כדכתיב "פקודי ה' ישרים משמחי לב" וכן אסור ללמוד משנה או גמרא והלכה, ומ"מ מצות חיוב לימוד תורה נוהגת גם בתשעה באב ולכן ילמד בדברים המותרים שהם דברים הרעים כגון ספר איוב, דברים הרעים בספר ירמיה, מדרש איכה (וידלג על קטעי הנחמה שיש שם) הלכות אבלות נידוי וחרם, גמרא מסכת גיטין דף נ"ה עמוד ב' בסוף עד דף נ"ח עמוד א' העוסקת בענייני החורבן, וכן ספרי מוסר המעוררים את ליבו של האדם לתשובה.

י. אין לקרוא תהילים בתשעה באב מכל מקום אם זה דרך בקשה ותפילה על חולה מותר, וכן יש להקל למי שאינו בקי ללמוד תורה ויש חשש שיתבטל לגמרי, וכן לנשים יש להקל באמירת תהילים.

יא. אסור לומר לחברו שלום בתשעה באב ואם הקדימו לו שלום יענה בשפה רפה ובכבוד ראש, ומכל מקום מותר מעיקר הדין לומר בוקר טוב או ערב טוב אולם טוב שגם את זה לא לומר, ומותר לשאול את חברו בצום איך הוא מרגיש ואינו נכלל באיסור שאילת שלום.

יב. אסור לצחוק ולנהוג בקלות ראש בתשעה באב, ולכן לא יטייל אדם אפילו לבדו בתשעה באב בעיר כדי שלא יבוא לידי קלות ראש, אולם פשוט שמותר ללכת לצורך בית הכנסת או לקנות דברי מאכל לצורך סעודת הערב.

חינוך ילדים הרב אסף זכריה

לפעמים הילד לא צריך פתרון הוא רק צריך הורה שאמין בו!

יש רגעים בבית שלא נראים גדולים במיוחד. ילד שחוזר מבית הספר קצת שקט. יודע את החומה, אבל לא שמח. עושה מה שצריך, אבל משהו בלב שלו בנראות שלו לא נראה טוב. כהורים אנחנו מיד מתחילים לחשוב מיד מה לעשות. להסביר, לחזק, לעודד, לפתור. אבל לא פעם, דווקא שם, אנחנו מפספסים את הדבר שהילד שלנו באמת צריך.

ילדים לא תמיד מחפשים פתרון. הרבה פעמים הם מחפשים מבט. מבט שאומר להם: אני רואה אותך. אני מאמין בך. הוא לא צריך בעיה שצריך לתקן אותה, הוא צריך שיחזיקו אותו רגע.

אבא אחד סיפר לי על בנו שחזר הביתה כמה ימים רצופים עצוב. הוא ניסה לשאול, לייעץ, אפילו להציע פתרונות. אך שום דבר לא עזר. ערב אחד, בלי תכנון, הוא פשוט ישב לידו על הספה. לא דיבר. לא שאל. רק היה שם. אחרי כמה דקות הילד נשען עליו ואמר בשקט: "אבא אני מרגיש שלא מצליח לי". לא יותר מזה. אבל באותו רגע משהו נפתח.

לפעמים האמונה של ההורה בילד זה מה שמחזיק אותו. לא אמונה במובן של סיסמאות, אלא אמונה שקטה ועמוקה שהורה משדר: גם אם קשה לך עכשיו, זה לא אומר לך שאתה לא טוב. גם אם אתה נופל, זה לא אומר שאתה לא יכול לקום. אני איתך, לא כי אתה הצלחת, אלא כי אתה מוצלח תמיד.

הילדים שלנו בוחנים אותנו. כשהם לא בשיאם. כשהם לא מחייכים. כשהם לא עומדים בציפיות. שם הם לומדים שיעור לכל החיים: האם אהבה תלויה בהצלחה, או שהיא פשוט קיימת.

לא תמיד יש לנו כהורים מה להגיד. לא תמיד נמצא את המילים הנכונות. וזה בסדר. לפעמים הנוכחות היא המילים. היד על הכתף. הישיבה המשותפת. ההקשבה בלי למחר לתקן.

הקב"ה הפקיד בידינו נשמות רגישות. לא כדי שנהיה מושלמים, אלא כדי שנהיה שם באמת. וכשילד מרגיש שיש מי שמאמין בו גם כשרים החלשים, הוא צובר כוח פנימי שילך איתו הרבה שנים קדימה.

כי בית חם לא נבנה מפתרונות חכמים.

הוא נבנה מהורים שמאמינים בילד שלהם.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

היכן נמצא האושר?

קחו למשל אכילה. אנחנו רעבים, אנחנו אוכלים תפוח. זו קומה ראשונה - צורך בסיסי, דחף שרירותי, בהמי במהותו. אדם יכול לחיות שנים שלמות בקומה הזו - אוכל כי רעב, שותה כי צמא, ישן כי עיף.

אבל אם לפני שאנחנו אוכלים אנחנו עוצרים רגע ואומרים "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי העץ" - פתאום קרה משהו. אנחנו לא רק אוכלים, אנחנו מכירים בתודה. ואחרי האכילה מברכים ברכה אחרונה, ומבינים שהתפוח הזה לא רק מילא את הבטן - הוא נותן כוח למשימות משמעותיות. לעזור לאחרים, לעבוד, ללמוד, לאהוב.

פתאום העלינו את האכילה הפשוטה מדרגת חיה לדרגת מלאך. זה כבר קומה אחרת.

התלמוד אומר משהו מדהים: כשגבר ואישה זוכים לאהבה אמיתית, של כבוד הדדי, של מטרה משותפת - שכינה ביניהם. אלוקים איתם בבית. לא במשמעות מטפורית, אלא באופן ממשי.

יש שלושה שותפים בכל ילד שנולד: אבא נותן 23 כרומוזומים, אמא נותנת 23 כרומוזומים, והקב"ה נותן את הנשמה. זה אומר שאלוהים אומר: "אני שותף שלכם." מה שיכול להיות רק תהליך ביולוגי הופך לשותפות עם הבורא עצמו.

וזה לא רק על מצוות דתיות מסורתיות. זה על כל פעולה בחיים. העבודה שלנו - אדם יכול לעבוד רק כדי להרוויח כסף. או כדי להרגיש מוערך ומצליח. אבל הוא יכול לעלות לקומה אלוקית - להרוויח כדי שהילדים שלו יוכלו ללמוד תורה, כדי לתרום למשהו גדול מכם, לעזור לאנשים וכו'. השיחה שלנו עם הילדים - אנשים יכולים לדבר איתם רק כדי שיפסיקו להטריד להם. ואפשר לעלות קומה - כדי לעצב נשמות שיביאו אור לעולם. והבחינה היא שלנו. תמיד.

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני
בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

מה המטרה של כל הפעולות שאנחנו עושים במשך היום? להיות יותר מאושרים.

יותר שמחים. יותר מלאים.

נסכים, שכל בני האדם, משחר ההיסטוריה, בלי הבדל דת, גזע, צבע עור, צבע עיניים או מספר נעליים - רוצים להיות מאושרים.

וכל הפעולות שבני האדם פועלים ועושים במשך היממה מכוונות למטרה הזאת להיות מאושרים.

ואם כך, היה מצופה שלפחות רוב בני האדם, ברוב הזמן, יהיו מאושרים.... יותר מזה - כל הציביליזציה המודרנית רצה לכיוון אחד - איך לגרום לאדם להיות מאושר יותר

האם אנחנו באמת יותר מאושרים?

לפעמים אני חושב על שתי הסבתות שלי, סבתא ביה וסבתא לאה ז"ל, אחת גידלה תשעה ילדים בחדר וחצי בכפר שלם בתל אביב, השנייה גידלה שבעה ילדים בשכונת שפירא.

שתיהן לא ידעו לקרוא ולכתוב, לא היה להן מזגן, לא מסעדות, לא חופשות בחו"ל, ולא מאמנת "התפתחות אישית". הן היו פחות מאושרות מאיתנו?

אפשר וצריך לדבר הרבה על אושר. היום נתפוס נקודה אחת. רבי יהודה הלוי, מחכמי ספרד בתקופת תור הזהב, כתב לפני כ 900 שנה ספר שרלוונטי עד היום. "הכוזרי" - על מלך כוזר שחקר את כל הדתות עד שמצא את האמת ביהדות.

בספר הזה, רבי יהודה הלוי מציג רעיון מהפכני. רוב האנשים חושבים שמצוות זה פשוט עניין של ציות - אלוקים אמר, אנחנו עושים. תעשה ולא תעשה. אבל הוא חושף משהו עמוק בהרבה:

המצוות זה לא רשימת הוראות. זה מערכת העלאה. הן לוקחות את החיים הרגילים שלנו ומעלות אותם ברמות האושר מקומה לקומה עד למעלה. עד המקום שבו האנושי נפגש עם האלוקי.

כולם מוזמנים לדרשה המרכזית

תשעה באב

מפי ראש הישיבה

הרה"ג דניאל זר שליט"א

שתתקיים ביום רביעי ליל ט' באב

22.7.26 | בשעה 22:15

בישיבת אור דוד, רחוב המכבים 108 בני ברק

או להאזין לדרשה בקול הלשון
בטלפון: 03-617-11-11

ניתן לצפות בדרשה בשידור חי
באתרנו: Rabenu.com